

[Miljøministeren.]

vi i højere grad må have opmærksomheden henledt på de andre ferie- og fritidsmuligheder og heriblandt kolonihaverne. Jeg finder det meget væsentligt, at vi sikrer mulighederne for at bevare og udvikle kolonihaverne til glæde ikke mindst for den del af befolkningen, som ikke ønsker eller har mulighed for at skaffe sig parcelhus eller sommerhus. Kolonihaverne giver en adgang til rekreation og samvær med andre, som jeg har erfaring for har stor værdi for brugerne.

Antallet af kolonihaver er ikke vokset i takt med velstandsforøgelsen og den længere fritid; tværtimod er antallet nok faldet noget i de sidste 25 år, således at der nu er ca. 45.000 egentlige kolonihaver i hele landet. En del af disse haver ligger ved de mindre byer i meget kort afstand fra boligerne. Ved de største byer ligger haverne indtil 15 km fra boligerne, og endelig findes et antal fritidshaver i en afstand op til 50 km eller mere fra boligerne.

Trods tilbagegangen kan det tænkes, at udviklingen i de kommende år kan føre til fornyet fremgang. Kolonihaverne kan økonomisk, ressourcemæssigt og socialt vise sig også i fremtiden at være et værdifuldt led i fritidsaktiviteterne og må derfor have en central placering i vore overvejelser om de samlede friluftaktiviteter.

Langt de fleste af kolonihaverne ligger på kommunalt ejet jord, som er udlejet til Kolonihaveforbundet og dets lokalafdelinger, som igen udlejer haverne til de enkelte brugere. Endvidere har statens jordlovsudvalg i en lang årrække gennem opkøb og udlejning af jord medvirket ved oprettelse af nye kolonihaver. For tiden er der på jordlovsudvalgets arealer ca. 3.500 haver.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig forslagsstillerens ønske om, at allerede eksisterende kolonihaver så vidt muligt sikres mod nedlæggelse.

I bemærkningerne til forslaget er nævnt en række forslag, som vi må se nærmere på. Umiddelbart tvivler jeg på, at løsningen er at finde blandt disse forslag, men med de midler, der er til rådighed for fredninger og for køb af arealer til fritidsformål, er der ikke grundlag for ad denne vej at sikre kolonihaver, og en sikring ved fredning bør efter min mening i øvrigt være undtagelsen.

Et egentligt forbud mod nedlæggelse af

kolonihaver i offentligt eje vil nok få en række utilsigtede virkninger. En del af de kolonihaver, som ligger i byzone, er anlagt på arealer, som ifølge kommunernes planer senere skal bebygges, og en bevaring af kolonihaverne forudsætter i disse tilfælde, at kommunalbestyrelsen tager initiativ til en ændring i de kommunale planer. En sådan ændring kan imidlertid i nogle tilfælde få økonomiske og andre planlægningsmæssige konsekvenser.

Baggrunden for placeringen har jo ofte været, at jord, som er planlagt bebygget, har kunnet udlejes på meget favorable økonomiske vilkår. Jeg er imidlertid ikke i tvivl om, at nøglen til løsningen af problemerne ligger hos kommunalbestyrelserne. Det gælder både sikringen af eksisterende og oprettelse af nye og varige havekolonier. Den bedste måde at sikre kolonihaver mod nedlæggelse på længere sigt er at ophøre med at betragte kolonihaver som noget midlertidigt, som uden videre kan skubbes til side. Kolonihaverne må have deres plads i planlægningen på linje med andre arealanvendelser.

Kommuneplanloven nævner da også kolonihaver som en af de arealanvendelser, for hvilken der i de kommende kommuneplaner fastlægges rammer for lokal planlægning. Miljøministeriet vil i forbindelse med kommuneplanlovens ikrafttræden den 1. februar 1977 udsende en række vejledninger til støtte for den kommunale planlægning. I disse vejledninger vil planstyrelsen i samarbejde med Kolonihaveforbundet, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen tage de planlægningsmæssige problemer omkring havekolonierne op. Om der er behov for yderligere initiativer, vil jeg tage stilling til, når vi har set nøjere på problemerne.

Til slut vil jeg gerne fremhæve mit hovedsynspunkt, som jeg kan udtrykke således: vi må ikke betragte kolonihaverne som stødbørn i planlægningen.

Svend Andersen (Bornh.s a.) (S):

Jeg er glad for ministerens indlæg og for den klare understregning, ministeren gav af, at kolonihavetanken bør nyde fremme i planlægningen af vor arealanvendelse. Det er også min opfattelse, at det ikke vil være nødvendigt med en særlig lovgivning på